

1835)

Слом Првог српског устанка само је за кратко зауставио уставни развитак Србије и прекинуо њен уставни континуитет који је трасиран овим првим актима. Са Другим српским устанком и његовим успесима поново се актуелизује уставно питање и у први план поставља решавање и организовање врховне власти у земљи, сада на челу с Милошем Обреновићем као новим вождом и кнезом. Други српски устанак под Милошем Обреновићем је започео оружаним сукобом са Турцима, да би се врло брзо од ратовања прешло на преговарање. Зато је врло рано, још 1815. између Милоша и београдског везира Али Паше Марашлије дошло до споразума о будућој управи у Београдском пашалуку. Тако се дошло до једне врсте примирја, стања које није било правно санкционисано, али које је спречавало крваве сукобе и омогућавало дипломатске преговоре у правцу стицања аутономних права Србије под Турском. Тако је Милош правилно поступио када је после почетних успеха у устанку прихватио турску управу јер је у оквиру ње стрпљиво, и са својим сељачким инстинктом да се прилагођава турским ђудима, радио на јачању и задобијању српске самосталности. Србија је у периоду 1815-1830. живела у режиму двовлашћа, под мешовитом турско-српском управом с тенденцијом постепеног потискивања турске власти и њених органа и преузимања власти у руке Милоша Обреновића. У административно-територијалном погледу Србија је била подељена на нахије, кнежевине и села, с тим да је у тим јединицама функционисала и турска и српска власт. Српска власт је била организована преко нахијских кнезова који су били потчињени Милошу јер их је он постављао и смењивао и они су вршили управне и судске послове, с тим да у тадашњим српским административним јединицама није постојала никаква локална самоуправа. То је погодно јачању Милошеве личне власти јер су његове заповести слушале и нахијски кнезови али и ниже старешине (сеоски кметови) јер су и села постепено укључена у Милошев централистички систем власти. Тако се Милош од самог почетка устанка наметнуо као тиранин и апсолутиста и као такав је владао све до свог протеривања с власти и из Србије, односно све до своје смрти (након повратка на власт 1858). Против Милоша Обреновића су се још за време устанка побунили његови најближи сарадници (старешине) око поделе власти, али и сам народ јер је рушење кнежевске и сеоске самоуправе и успостављање голе централистичке и деспотске власти морало да изазове бунт и незадовољство и једних и других. С Милошевим зулумима и страховладом је растао и народни гнев, њега су